

متن پرسش

سلام و عرض ادب: حضرت استاد از آنجا که بارها فرموده اید تواضع مقابل خدا و آیات خدا و اولیاء خدا، علامت حرکت صحیح است و تکبر و سرکشی علامت انحراف و بازی در زمین ابلیس، و از طرفی انس من با مثنوی به توصیه های متعدد شما بوده، بنده راجع به این عبارات جناب مولوی رحمت الله علیه دچار حیرتم: هَذَا كِتَابُ الْمَثْنَوِيِّ، وَ هُوَ أُصُولُ أُصُولِ الدِّينِ، فِي كَشْفِ أَسْرَارِ الْوُصُولِ وَ الْيَقِينِ وَ هُوَ فَهْمُ اللَّهِ الْأَكْبَرِ، وَ شَرْعُ اللَّهِ الْأَزْهَرِ، وَ بُرْهَانُ اللَّهِ الْأَظْهَرِ، مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاهٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ، يُشْرِقُ إِشْرَاقًا أَنْوَرَ مِنَ الْإِضْبَاحِ، وَ هُوَ جَنَّاتُ الْجَنَانِ، ذُو الْعُيُونِ وَ الْأَعْصَانِ، مِنْهَا عَيْنٌ تُسَمَّى عِنْدَ ابْنَاءِ هَذَا السَّبِيلِ سَلْسَبِيلًا، وَ عِنْدَ أَصْحَابِ الْمَقَامَاتِ وَ الْكِرَامَاتِ حَيِّزٌ مَقَامًا وَ أَحْسَنُ مَقِيلًا، الْأَبْرَارُ فِيهِ يَأْكُلُونَ وَ يَشْرَبُونَ، وَ الْأَخْرَازُ مِنْهُ يَفْرَحُونَ وَ يَطْرَبُونَ، وَ هُوَ كَنِيلٌ مِصْرَ شَرَابٍ لِلصَّابِرِينَ، وَ حَسْرَةٌ عَلَى آلِ فِرْعَوْنَ وَ الْكَافِرِينَ، كَمَا قَالَ تَعَالَى يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَ يَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَ انه شفاه الصدور و جلاء الاحزان و كشاف القرآن و سعه الارزاق و تطيب الاخلاق، بایدی سفره کرام برره یمنعون بان لا یمسه الا المطهرون آیا اینکه بنده از این عبارات جناب مولوی، سرکشی و تکبر مقابل کلام الله حس می‌کنم، از تکبر خودم است نه تکبر مولوی رحمت الله علیه؟ از طرفی عبارت قرآن فارسی را افراد کثیری برای مثنوی به کار برده اند. اگر بپذیرم نگاه مولوی به مثنوی اینگونه متکبرانه است باید بپذیرم دیگر به سراغ این متن نروم، اگر بپذیرم خود اشتباه می‌کنم با ندای قلب متواضعم دوگانه رفتار کرده ام. چه کنم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: جناب مولوی در مثنوی به خوبی متوجه است که آنچه او را فرا گرفته و به «گفت» آورده، امری است فوق اراده شخصی او. و از این جهت جایگاه خاصی برای آن کلمات قائل است. و این نکته مهمی است که می‌توان در مثنوی احساس کرد و رهبر معظم انقلاب به عنوان کسی که در این مورد صاحب نظرند؛ آن مقدمه‌ای که جناب مولوی در مورد مثنوی گفته است را تصدیق می‌کنند. موفق باشید